

2. Proč Pán Ježíš ještě nepřišel?

Tajemství Bible - Ladislav Hodač

E. G. W. GC 458 Přílehou ilustrací toho, co zažilo adventní hnutí, nabízí dějiny starověkého Izraele. Podobně jako stoupence adventního hnutí vedl Bůh Izraelce, když vycházeli z Egypta. Velké zklamání prověřilo také jejich víru – podobně, jako byla zkoušena víra Hebrejů u rudého moře. Kdyby stále důvěřovali Bohu, který je prováděl i v minulosti, prožili by také Boží vysvobození. Kdyby všichni, kdo se aktivně účastnili adventního hnutí v roce 1844 přijali a v moci Ducha svatého zvěstovali poselství třetího anděla, Pán by jejich prostřednictvím vykonal velké dílo. Svět by zalila záplava světla. Obyvatelé celého světa by už dávno byli varováni, závěrečné dílo by bylo dokončeno a Kristus by už přišel, aby vykoupil svůj lid. Bůh nechtěl, aby Izrael bloudil 40 let po poušti. Chtěl Izraelce vést přímou cestou do Kenaánu, kde pak mohli žít jako svatý a šťastný národ. Avšak nemohli vejít pro svou nevěru. Protože se bouřili a odmítali Boha zahynuli na poušti. Do zaslíbené země vešli jiní. Podobně nebylo Božím záměrem, aby se příchod Ježíše Krista tak oddálil a jeho lid zůstal tolik let ve světě hříchu a zármutku. Jejich nevěra je však oddělila od Boha. Když odmítli splnit úkol, který jim Bůh svěřil, povolal k hlásání poselství jiné. Z milosrdenství ke světu odkládá Ježíš svůj příchod, aby poskytl hříšníkům možnost vyslechnout varování a najít záchranu u Spasitele dříve, než na svět dopadne Boží soud. Stejně jako dříve i nyní hlásání pravdy, která kárá hříchy a vytýká bludy, vyvolává odpor a nepřátelství. Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. Když lidé zjistí, že své názory neobhájí, snaží se mnozí hájit svá stanoviska za každou cenu. Terčem jejich škodolibých útoků se tak stává povaha a pohnutky lidí, kteří obhajují nepopulární pravdy. To se dělo ve všech dobách.

Z těchto textů je zřejmé, že Kristus odložil svůj příchod a církev vstoupila do doby putování na poušti tohoto hříchem a zlem zamořeného světa. Tím se také vysvětluje podobenství o deseti pannách. Všechny vyšly vstříc ženichovi, ale protože se zdržel, všechny spaly. Desítky výroků v Duchu prorockém prohlašují, že Boží lid, služebníci i laičtí členové, spí.

Deset panen uslyšelo volání, které je probudilo: "Hle, ženich přichází, vyjděte mu vstříc." Všechny se probudily. Všechny toto poselství slyšely, ale pouze pět z nich se připravilo na vstup do manželství. Ke konci období čekání bude adventnímu lidu předáno poselství, které je probudí. Je smutné, že mnozí nebudou dbát na varování dané tímto poselstvím a neučiní potřebnou přípravu, aby mohli vstoupit do Božího království a účastnit se Beránkovy svatební večeře. Příprava na setkání s ženichem spočívá v přijmutí daru Kristovy spravedlnosti a oblečení si roucha Jeho spravedlnosti. O tom se dočteme v knize:

Zjevení 19:7-9 ⁷ Radujme se, jásejme a vzdejme mu slávu, neboť nadešla svatba Beránkova! Jeho manželka se připravila, ⁸ a bylo jí dáno, aby si oblékla zářivě čistý kment." (A ten kment jsou spravedlivé činy svatých.) ⁹ Tehdy mi řekl: "Piš: Blaze těm, kteří jsou pozváni k Beránkově svatební večeři." A dodal: "Toto jsou pravá Boží slova.

Je zcela zřejmé, že odmítnutí zvláštního Božího poselství v roce 1888, které přinesli Jones a Waggoner mělo za následek změnu Božího záměru přivést svůj lid přímo do zaslíbené země a znamenalo začátek duchovního ústupu směrem ke světu, neboli Egyptu. Ve skutečnosti tento ústup již začal a byl důvodem zvláštního poselství, které je mělo připravit na vstup do nebeského Kanaánu.

E. G. W. T2 124 "Mnozí po celá léta neudělali žádný pokrok v poznání a pravé svatosti. Jsou to duchovní trpaslíci. Místo aby postupovali vpřed k dokonalosti, vracejí se zpět do temnoty a egyptského otroctví."

E. G. W. T5 11 "I když se blížíme ke konci, tak jako lid nepostupujeme na duchovní úrovni"

E. G. W. T5 93 "Každý den a každou noc mě bolí srdce za naše sbory. Mnozí sice postupují, ale směrem dozadu."

E. G. W. T5 217 "Naplňuje mě smutek, když pomyslím na stav našeho lidu. Pán nám nezavřel nebe, ale naše vlastní cesta neustálého couvání nás od Boha oddělila. Pýcha, chamtivost a láska ke světu žily v srdci, aniž bychom měli strach, že budeme vyhnáni, nebo odsouzeni. Byly mezi námi těžké a opovážlivé hříchy. A přesto panuje všeobecné mínění, že církev vzkvétá a že na všech jejích hranicích panuje pokoj a duchovní prosperita. Církev se odvrátila od následování Krista, svého Vůdce, a vytrvale ustupuje směrem k Egyptu. Málokdo je však znepokojen, nebo udiven nedostatkem duchovní síly. Pochybnosti a dokonce nevíra ve svědectví Božího Ducha kvasí všude v našich sborech."

R + H 26. srpna 1890 "Od doby shromáždění v Minneapolis jsem viděla stav laodicejské církve, jako nikdy předtím. Slyšela jsem Boží pokárání vyslovené těm, kteří se cítí tak dobře, jsou spokojeni a neznají svou duchovní bídu. . . . Podobně jako Židé mnozí zavřeli oči, aby neviděli. Ale nyní je velké nebezpečí, že zavrou oči před světlem a budou chodit odloučení od Krista a nebudou cítit jakoukoliv potřebu pro cokoliv, stejně jako tomu bylo, když Ježíš chodil po této zemi."

Stejně jako starověký Izrael poté, co byl odvrácen od Kadeš - barnei, se adventní hnutí nevrátilo úplně zpátky až do Egypta, nebo do světa. Ušli jsme však dlouhou cestu a zůstali v laodicejském stavu. Nevrátili jsme se ani plně do světa, ani nepokročili k nebeskému Kanaánu, ale bloudíme po poušti a táboříme kolem hory Zákona.

"Hřešíme a činíme pokání a zase hřešíme a zase činíme pokání." Nedošlo k žádné podstatné změně, leda k horšímu. Nikdo nemůže číst Zjevení 3,14-17 a desítky výroků v Duchu prorockém týkajících se našeho duchovního stavu a popírat, že se duchovně přibližujeme ke světu a potulujeme se po poušti hříchu. Stejně jako starověký Izrael se adventní lid "ve svých srdcích vrátil zpět do Egypta". Přitom se chlubíme pokrokem a jásáme.

E. G. W. R+H 25. února 1902. "Zdá se, že v mnoha srdcích je sotva dech duchovního života. . . . Máme snad povzbuzovat polomrtvým křesťanstvím sobce, chtivý duch světa, sdílející jeho bezbožnost a usmívající se jeho lžím? Ne Bůh vznáší proti kazatelům a lidu těžké obvinění z duchovní slabosti, když říká: "Znám tvé skutky, že nejsi ani studený, ani horký . . . Bůh volá po duchovním probuzení a duchovní napravě."

E. G. W. R+ H 26. února 1901. A T8 119 "Církev se denně obrací ke světu." Je velmi mnoho vyznavačů křesťanství, kteří bezstarostně čekají na příchod Pána. Nemají na sobě roucho Jeho spravedlnosti. Možná vyznávají, že jsou Božími dětmi, ale nejsou očistěni od hříchu. Jsou sobečtí a soběstační. Jejich zkušenost je bez Krista. Nemilují Boha svrchovaně, ani svého bližního, jako sebe sama. Nemají pravdivou představu o tom, co je svatost. Nevidí na sobě nedostatky. Jsou tak zaslepení, že nejsou schopni odhalit rafinované působení pýchy a nepravosti. Jsou oděni do hadrů samo-spravedlnosti a jsou zasaženi duchovní slepotou. Satan mezi ně a Krista vrhl svůj stín a oni nemají chuť studovat čistý a svatý charakter Spasitele."

E. G. W. T5 31-32 O církvi v jejím současném stavu se prohlašuje, že je ve stavu laodicejském a "podobá se obrovské nemocnici plné nemocných a umírajících". Každý člověk, který je s tímto poselstvím spojen dvacet, nebo více let ví, že zatímco materiální prosperita provázela naši práci, duchovně jsme jako lid ustupovali směrem ke světu. Bůh uznává pouze duchovní pokrok a prosperitu. "Kdyby čísla byla důkazem úspěchu, satan by si mohl nárokovat prvenství. . . Pouze morální síla, která prostupuje kolegium, je měřítkem jeho prosperity. Právě ctnost, inteligence a zbožnost lidí tvořících naše sbory a nikoli jejich počet, by měly být zdrojem radosti a vděčnosti."

I když Izrael odmítl Boha v Kádeš - barnei a On ho musel odvést zpět na poušť, neopustil ho, nezavrhl ho a nezačal nové hnutí. I když záznamy o jejich životě na poušti neukazují nic jiného, než vzpoury proti Hospodinu, přesto je miloval nade všechny lidi na zemi a trpělivě je vedl v oblakovém sloupu ve dne a v ohnivém v noci. **Deuteronomium 2:7** On zná tvé putování touto velikou pouští, těchto čtyřicet let byl Hospodin, tvůj Bůh, s tebou, nic ti nechybělo."

Nehemiáš 9:19 "Ty jsi je ve svém mnohonásobném milosrdenství na poušti neopustil; oblakový sloup se od nich ve dne nevzdálil, aby je vedl po cestě, ani ohnivý sloup v noci, aby jim ukázal světlo a cestu, po níž mají jít."

Deuteronomy 32:10 "Našel ho v pusté zemi, v pustině, v kvílící poušti; vedl ho, poučoval ho, choval ho jako zřítelnici svého oka."

Izaiáš 63:9 "Ve všem jejich trápení se trápil a anděl jeho přítomnosti je zachránil, ve své lásce a ve svém soucitu je vykoupil, zvedal je a nosil je po všechny dny."

Stejně tak, navzdory putování moderního Izraele pouští tohoto světa v hrozném laodicejském stavu, Pán miluje ostatek církve nade všechny lidi, neboť je to jeho vyvolený lid a On ho neopustí, ani nezačne nové hnutí. Nakonec vyčistí vzbouřence a dovede toto hnutí do nebeského Kanaánu.

E. G. W. T 7 16 "Církev, která je oslabená a chybující, potřebuje neustálé varování a rady, je přesto předmětem Kristovy nejvyšší pozornosti."

E. G. W. T6 42. "Nic jiného na tomto světě není Bohu tak milé, jako jeho církev. Nic jiného nestřeží s tak žárlivou pečlivostí. Nic tak neuráží Boha jako čin, který poškozují vliv těch, kdo mu slouží."

E. G. W. Svědectví kazatelům", str. 41. "Bůh má lid, o který se zajímá celé nebe, a ten je jediným předmětem na zemi, který je drahý Božímu srdci."

Celá tato kapitola s názvem „Slova odsouzení nejsou od Boha“, je varováním před těmi, kdo by chtěli zbytek církve nazývat Babylonem kvůli jejímu duchovnímu stavu.

Nemyslíte si, že by bylo úžasné a povzbudivé zase slyšet poselství seslané nebem: "**Dost dlouho jste obcházeli tuto horu, obraťte se na sever**" k nebeskému Kanaánu. Pán znovu předkládá adventnímu lidu poselství z doby před více, než sto třiceti lety, které vyzývá k duchovnímu probuzení a nápravě pravé zbožnosti a vyzdvihuje Kristovu spravedlnost, jako jedinou naději na vítězství.

Jak dlouho se ještě bude opakovat zkušenost z roku 1888? Setrváme ve své vzpouře proti Bohu? Budeme spoléhat na slova některých kazatelů, že je s námi vše v pořádku? Která generace pochopí a přijme poselství Jonese a Waggonera a učiní potřebnou přípravu na vítězný vstup do zaslíbené země?

E.G. W. Svědectví kazatelům 515 "Hluboce na mě zapůsobily scény, které se přede mnou nedávno odehrály v nočním období. Zdálo se, že na mnoha místech probíhá velké hnutí - dílo probuzení. Náš lid se stavěl do řady a odpovídal na Boží volání."

Bible a Duch proroctví obsahují tolik konkrétních proroctví o konečném probuzení Božího zbytku těsně před dosažením zaslíbené země a o úspěchu hlásání poselství tří andělů a Jeho konečném triumfu. Ve skutečnosti jsou tyto dvě věci neoddelitelné, neboť právě jedna dává moc a slávu druhé. Poslední Boží poselství světu nemůže slavně zvítězit, dokud nebude církev probuzena ze svého spánku, vysvobozena ze svého laodicejského stavu a oděna do roucha Kristovy spravedlnosti.

Deset dní před Dnem smíření byla slavnost Troubení na polnice, aby se Izrael probudil a učinil zvláštní přípravu na slavnostní den, ve kterém každý jedinec zpečtil svůj osud.

Těsně před ukončením doby milosti zazní zvláštní poselství, které probudí církev, aby se připravila na ukončení doby milosti, čehož předobraz byl Den smíření.

Apoštol Petr takové poselství popsal: **Skutky Apoštolů 3:19–20** "Proto číňte pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy, až přijdou časy občerstvení od přítomnosti Páně a on pošle Ježíše Krista, který vám byl dříve zvěstován.". Weymouthův překlad uvádí: "Číňte tedy pokání a napravte svůj život, aby byl vymazán záznam vašich hříchů a aby přišly doby oživení od Pána."

Stejně poselství popsal i prorok **Joel 2:1** "Zatrubte na polnici na Sijónu a bijte na poplach na mé svaté hoře; ať se třesou všichni obyvatelé země, neboť přichází den Hospodinův, ano je blízko." Další verše popisují výzvu k obrácení a jeho výsledky. Lid pláče nad svým laodicejským stavem a kněží pláčou mezi předsíní a oltářem a volají, aby Hospodin ušetřil svůj lid, stejně jako Mojžíš na poušti. Po této zkušenosti, která je prozkoumáním srdce, následuje vylití Ducha svatého v raném a pozdním dešti na všechno tělo a konečné vysvobození zbytků.

Bylo to na konci izraelského putování pouští, kdy ohniví hadi vstoupili do tábora, protože "lid byl kvůli cestě velmi sklíčený" a začal reptat proti Mojžíšovi a proti Bohu. Žihadlo a jed ohnivých hadů symbolizovaly žihadlo satana, toho starého hada, a jed hříchu. Tisíce lidí trpěly a umíraly a lid se modlil za vysvobození. Hospodin přikázal Mojžíšovi, aby vyrobil měděného hada, dal ho na kůl a poučil lid, že jed hadů lze zastavit pouze pohledem na měděného hada. Musí se podívat, aby mohli žít. Měděný had byl symbolem Krista na Golgotském kříži, ukřižovaného kvůli bodnutí toho "dávného hada" - satana. Lidé nemuseli konat žádné skutky, aby se zachránili před hady; měli se pouze dívat a žít.

Když je adventní lid sklíčený kvůli dlouhé cestě a kvůli pustošivému hříchu mezi námi, bude vysláno poselství, které mu ukáže na Krista a Kalvárii, jako na jedinou naději na vítězství. Jak povzbudivé je, že takové poselství nyní zaznívá a tisíce lidí nacházejí vysvobození a život pohledem na Krista, který zemřel za naše hříchy, abychom my mohli žít věčným životem. Jediným lékem na laodicejský stav, je spatřit Krista u dveří se zlatem víry a lásky, bílým rouchem Jeho spravedlnosti a pomazáním, které obnovuje duchovní rozlišování, a pak Ho pozvat dovnitř, aby očistil a zmocnil se našeho kamenného srdce. Toto poselství je dalším jistým znamením, že naše pouť se blíží ke konci.

U břehů Jordánu Mojžíš poté, co Izraeli připomněl, že mocné národy, opevněná města a obry lze přemoci pouze vírou v Boha, je varoval před tím, aby nikdy neměli pocit, že svá vítězství získali a do zaslíbené země vstoupili skrze své vlastní skutky a zásluhy.

Deuteronomy 9:6–7 ⁶ Věz tedy, že Hospodin, tvůj Bůh, ti tu krásnou zem nedává za dědictví pro tvou spravedlnost - jste přece tvrdošijný lid! ⁷ Vzpomeň si a nezapomínej, jak jsi popouzel Hospodina, svého Boha, na poušti. Ode dne, kdy jsi vyšel z Egypta, až do svého příchodu sem jste se bouřili proti Hospodinu.

To bylo poselství o vítězství a spravedlnosti skrze víru v Krista. To je lekce, kterou se měli naučit a protože to neudělali, tak byli v Kádeš - barnei obráceni zpět. Jediné dva projevy skutečné víry, které stojí za zmínku při událostech exodu Izraele z Egypta, byly na začátku a na konci jejich cesty.

Židům 11:29–30 ²⁹ Vírou přešli Rudé moře jako po suché zemi; když se však o to pokusili Egypťané, zmizeli v hlubině. ³⁰ Vírou padly zdi Jericha, když je obcházeli sedm dní.

Během čtyřiceti let putování po poušti ztratili ze zřetele to, co jediné jim mohlo přinést vítězství a spravedlnost. Než mohli vstoupit do zaslíbené země, museli se naučit, že „vítězství se nedá získat válčením, ale přísnou poslušností Božích příkazů“.

E.G. W. Svědectví kazatelům" str. 214 "Při dobývání Jericha byl generálem vojska Hospodin, Bůh zástupů. Vytvořil plán bitvy a spojil nebeské a lidské zdroje, aby se na tomto díle podílely. Ale žádná lidská ruka se nedotkla zdí Jericha. Bůh uspořádal plán tak, že si člověk nemohl připsat žádnou zásluhu na dosažení vítězství. Oslavován má být pouze Bůh. Tak tomu bude i v díle, do kterého jsme zapojeni. Sláva nemá být přisouzena lidským činitelům, oslaven má být pouze Pán."

Kvůli vzpouře v Kádeš - barnei, kdy Izrael ztratil ze zřetele Krista, svého Vůdce, a Jeho vykoupení skrze jeho smrt na kříži a Jeho spravedlnost a vítězství skrze víru, jim Pán nedovolil praktikovat obřizku ani slavit Pesah, dokud neskončí jejich putování pouští.

E. G. W. PP. 406 "Při vzpouře v Kádeš - barnei zavrhl Boha a Bůh na čas zavrhl je. Protože se ukázali jako nevěrní Jeho smlouvě, neměli přijmout znamení smlouvy, právo obřizky. Jejich touha vrátit se do země otroctví ukázala, že nejsou hodni svobody, a obřad Pesach, ustanovený na památku vysvobození z otroctví, se neměl dodržovat." (Viz také Jozue 5.) V listu Římanům je obřizka prohlášena za znamení a pečeť spravedlnosti, která je z víry. Pouze vírou mohly být "odříznuty" jejich hříchy a přičtena Kristova spravedlnost.

List Římanům 4:11-13 ¹¹ Znamení obřizky pak přijal jako pečeť spravedlnosti, kterou měl díky víře už před obřezáním. Je tedy otcem všech neobřezaných věřících, kterým je spravedlnost přičtena, ¹² a otcem těch obřezaných, kteří nemají jen obřizku, ale také kráčí ve šlépějích víry, kterou měl náš otec Abraham ještě před obřizkou. ¹³ Když se Abrahamovi a jeho semeni dostalo zaslíbení, že mu bude patřit svět, nebylo to na základě Zákona, ale na základě spravedlnosti z víry.

Velikonoce byly připomínkou vysvobození Izraele z egyptského otroctví a také předobrazem Golgotského kříže, jediné naděje na vysvobození z hříchů.

Předobraz je věrný jeho naplnění. Od odmítnutí poselství o spravedlnosti z víry v roce 1888 jsme jako lid prakticky ztratili ze zřetele a mlčeli jsme o velké pravdě, která je jádrem a životem evangelia a která je Duchem proroctví prohlášena za "poselství tří andělů".

E. G. W. "Svědectví kazatelům" 92-93. Kristus oroduje za svou církev v nebeských dvorcích, prose za ty, za které zaplatil výkupní cenu svou krví. Staletí a ani celé věky nemohou nikdy zmenšit účinnost této smířčí oběti. Poselství evangelia o jeho milosti mělo být neseno církví v jasných a zřetelných liniích, aby svět nemohl již říkat, že ASD sice hlásají Zákon, ale neučí Krista a nevěří v Něho....

Dokud nedá hříšník ve svém životě přednost tomu, aby hleděl na vyvýšeného Spasitele a nepřijme vírou Kristovy zásluhy, na které má nárok, nemůže být o nic více zachráněn, než Petr, který nemohl kráčet po vlnách, když neupíral svůj zrak pevně na Ježíše. Satanovým rozhodným úmyslem je, zaclonit pohled na Ježíše a přimět lidi, aby vzhlíželi, důvěřovali a očekávali pomoc pouze od člověka. Po léta vzhlížela církev k člověku a očekávala mnoho od lidí, ale nevzhlížela k Ježíši, ve kterém jsou soustředěny naše naděje na věčný život. Proto dal Pán Ježíš svým služebníkům svědectví, která představují víru tak, jak jest v Ježíši a to je poselství třetího anděla v jasných zřetelných slovech. Janova slova musí být hlášána Božím lidem, aby všichni mohli poznat světlo a mohli ve světle chodit: „Kdo přišel shůry, nade všecky jest, kdo je ze země, pozemský je a mluví pozemské věci. Ten, který přišel z nebe, je nade všecky.“

Do značné míry jsme také jako ASD zapomněli na své vysvobození z tohoto světa a na svou první zkušenost lásky. Poselství pro tuto hodinu zní: **Zjevení 2:4-5** ⁴ Mám ale proti tobě, že jsi ztratil svou počáteční lásku. ⁵ Proto si vzpomeň, odkud jsi odpadl, čiň pokání a dřívější skutky. Nebudeš-li činit pokání, přijdu k tobě a pohnu tvým svícem z jeho místa.

Na břehu Jordánu byly přezkoumány dějiny Božího jednání s Izraelem během čtyřiceti let a pečlivě prostudovány všechny pokyny dané prostřednictvím proroka Mojžíše. Kniha Deuteronomium je záznamem toho, co Mojžíš řekl Izraeli před svou smrtí na břehu Jordánu. Zdůraznil jejich vzpoury a odpadnutí od víry, zejména zkušenost z Kádeš – barnéi a poradil jim, aby se z této chyby poučili. Objasnil, proč byli tak dlouho drženi mimo zaslíbenou zemi. Věci, které jim předtím vrtaly hlavou, se jim nyní objasnily. Litovali svých minulých chyb a s novou nadějí a odvahou se vydali vstříc Kanaánu.

Jsem pevně přesvědčen, že pro adventní lid nastal nyní čas, aby pečlivě přehodnotil svou minulost a poučil se z jejích chyb. Měli bychom obzvlášť studovat události a zkušenosti z GK v Mineapolis roku 1888 a poučit se o důvodech našeho putování na poušti tohoto hříchem zamořeného světa, k čemuž slouží i tyto dvě přednášky. Měli bychom přezkoumat a ocenit pokyny dané prostřednictvím Ducha proroctví, které nás mají vést do zaslíbené země, protože se blížíme ke konci naší pouti. Svět zraje k záhubě.

E. G. W. Svědectví kazatelům 31. ["Nemáme se čeho obávat, pokud nezapomeneme na cestu, kterou nás Pán vedl."](#)

Ve svazku **T 8, 107-116** pod názvem kapitoly "**Zapomnětlivost**" jsme napomínáni, abychom studovali zkušenosti Izraele v souvislosti s adventním hnutím, abychom se mohli poučit z chyb, kterých se oni dopustili.

K největšímu odpadnutí v dějinách Izraele došlo na březích Jordánu těsně předtím, než vstoupili do zaslíbené země. Byl to poslední satanův pokus, jak je udržet mimo Kanaán, a situace vyústila ve velké tříbení, které zbavilo hnutí všech vzbouřenců. Krize Baal - peoru přišla v důsledku styků a kompromisů se světem. Duch světáctví a prostopášnosti pronikl do tábora jako jed do systému. Řada vůdců se stala obětí svodů midjánských žen. Nemravnost se stala tak běžnou, že se na její zhoubné prokletí pohlíželo s lehkým srdcem.

Když věrní vůdci pochopili, do jaké situace se národ dostal, naplnilo je rozhořčení. Také vzplanul Boží hněv. Kněží a vůdci plakali a volali k Bohu, aby ušetřil svůj lid, který byl ničen strašlivou pohromou. Než byly Boží soudy zastaveny, zahynulo na mor 24 000 lidí a provinilí vůdci byli zabiti a jejich těla "rozvěšena před zraky celého Izraele, aby shromáždění, když vidělo, jak krutě bylo naloženo s vůdci, mělo hluboký pocit Božího odporu k jejich hříchu a hrůzy z jeho hněvu proti nim".

E. G. W. k tomu napsala PP. 453-461 ["Izraelité, které nemohly přemoci zbraně ani kouzla Midjánu, se stali kořistí jeho nevěstek."](#)

Po tomto velkém otřesu se při sčítání Izraele ukázalo, že "z těch, které Mojžíš a kněz Áron sečetli, když sčítali syny Izraele na Sinajské poušti, [nezůstal nikdo kromě Káleba, syna Jefunova, a Jozua, syna Nunova](#)". **Numeri 26:64-65.**

E. G. W. PP 457, 458 ["To všechno se jim stalo, abychom se my, kteří žijeme na konci dějin z toho všeho poučili. ... Jak se blížíme k závěru dějin a Boží lid stojí na hranicích nebeského Kanaánu, satan stejně jako kdysi zdvojnásobí své úsilí, aby nám zabránil vstoupit do zaslíbené země. Každému člověku klade své nástrahy. Pokouší i lidi na nejvyšších místech, kteří mají velký vliv. Když se mu je podaří zkorumpovat, může jejich prostřednictvím zničit mnohé"](#)

další lidi. K tomu používá stejné způsoby a metody, jaké používal před třemi tisíci lety. Přátelstvím se světem, půvabem krásy, vyhledáváním rozkoší, veselím, hodováním, nebo pohárem vína svádí k porušování sedmého přikázání."

Když se satanovi nepodaří zničit adventní hnutí skrze různé útoky zvenku, odpadlictvím a bludnými teologickými názory zevnitř, učiní svůj poslední pokus, podobně jako při zkušenostech v Baal - peoru, tím, že vnese do Božího ostatku ducha světskosti a nemravnosti, který znečistí jak některé vedoucí činitele, tak i mnoho běžných členů. To se odehrává na samých hranicích nebeského Kanaánu. Až si ti praví a věrní z Božího lidu tuto situaci uvědomí, budou plakat a volat po tom, aby Bůh ušetřil svůj lid před nadvládou světa. Budou vzdychat a plakat nad všemi ohavnostmi, které se dějí uvnitř církve. Probuzení pravé zbožnosti zviditelní strašlivost tohoto hříchu, takže s ním bude tvrdě naloženo, zejména u vedoucích. Pokyn Božího služebníka bude vykonán stejně, jako byla vykonána Mojžíšova nařízení v Baal - peoru.

E. G. W. Svědectví kazatelům" 427, 428 "Očistěte tábor od této mravní zkaženosti, pokud se týká nejvyšších mužů na nejvyšších místech. Bůh se nenechá zmást. Smilstvo je v našich řadách, vím to, neboť mi to bylo ukázáno. Toto zlo se šíří. Mnohé věci se nikdy nedozvíme, ale to, co je odhaleno, za to je církev odpovědná a nese spoluvinu, jestliže neprojeví rozhodné úsilí, aby zlo vykořenila. Očistěte tábor, neboť je v něm prokletá věc."

"Nastal čas pro vážné a silné úsilí zbavit církev bahna a špíny, která kalí její čistotu." (427, 428). Id. 450. (Přečtěte si strany 426-456. Také "Výzva k církvi", díl 2, 439-489, a díl 5, 137-148, "Satanovi agenti").

Nikdo nemůže číst tyto Bohem inspirované popisy stavu současného Izraele bez hlubokého přesvědčení, že jsme v době třibení". Mnozí Boží služebníci pláčou kvůli pustošivému moru prostopášnosti a ohavností, které se dějí v církvi.

Právě kázání laodicejského poselství způsobuje "vzdychání a pláč" nad našimi vlastními hříchy a hříchy druhých. To vyústí v zapečetění těch, kdo toto poselství přijmou, a vytřibení těch, kdo je odmítají. Poté bude následovat "pozdní déšť" a "hlasité volání".

E. G. W. T 5, 211-212, 214."Skupina lidí, která necítí zármutek nad svým vlastním duchovním úpadkem, ani netruchlí nad hříchy druhých, zůstane bez Boží pečeti." "Boží pečeť bude umístěna na čela pouze těch, kteří budou vzdychat a volat nad ohavnostmi páchanými v zemi." "Nikdo z nás nikdy neobdrží Boží pečeť, dokud na našich povahách bude jediná skvrna, nebo poskvna. Je na nás, abychom odstranili vady svých povah, abychom očistili chrám duše od každé poskvny. Pak na nás dopadne pozdní déšť, jako na učedníky v den Letnic dopadl ranní déšť."

E. G. W. T 1, 187 "Ti, kteří přemohou každou překážku, obstojí v každé zkoušce a zvítězí, ať už je cena jakákoli, když dbají na radu Pravého svědka, obdrží pozdní déšť a budou tak uzpůsobeni k proměnění."

E. G. W. EW 270.2 "Ptala jsem se na význam třibení, které jsem viděla, a bylo mi ukázáno, že bude způsobeno přímým svědectvím Pravého Svědka Laodicejským. To bude mít svůj

účinek na srdce posluchače a povede ho k tomu, aby hlásal čistou, přímou pravdu. Někteří však toto přímé svědectví nebudou hlásat. Povstanou proti němu, a právě to způsobí třibení mezi Božím lidem. Viděla jsem, že svědectví Pravého Svědka nebylo vyslyšeno ani z poloviny. Slavnostní svědectví, na němž závisí osud církve, bylo respektováno pouze velmi málo, ne-li zcela přehlíženo. Toto svědectví musí působit hluboké pokání; všichni, kdo je skutečně přijmou, ho budou poslouchat a budou očištěni."

Poté bude následovat vylití pozdního deště, což rozdmýchá hněv nepřítele a přivedí "velké soužení". Není to tak, že by pronásledování vyvolalo probuzení církve. Bude to naopak. Bude to duchovní probuzení, které vyburcuje satana k pronásledování Božího lidu.

E. G. W. GC. 48 "Proč se tedy zdá, že pronásledování do značné míry dřímá? Jediným důvodem je, že se církev přizpůsobila měřítkům světa, a proto nevzbuzuje žádný odpor. ... Jen kvůli duchu kompromisu s hříchem, kvůli tomu, že se na velké pravdy Božího slova pohlíží tak lhostejně, kvůli tomu, že je v církvi tak málo živé zbožnosti, je křesťanství ve světě zdánlivě tak populární. Až dojde k oživení víry a síly prvotní církve, tak duch pronásledování ožije a oheň pronásledování se znovu rozhoří."

E. G. W. T9 17 Na Boží lid čekají hrozné zkoušky a soužení! Duch války podněcuje národy od jednoho konce země až k druhému. Ale uprostřed doby soužení, která přijde - doby soužení, jaké nebylo, co jsou lidé - vyvolený Boží lid bude stát nepohnutelně. Satan a jeho zástup nebude moci zničit Boží děti, neboť mocní andělé je budou ochraňovat.

Poté, co Izraelský národ překročil potok Zered, a dal se na pochod k Jordánu, neustále vítězili.

E. G. W. PP. 435 "Byl to velitel Hospodinova vojska, kdo porazil nepřátele svého lidu, a kdyby v něj Izrael důvěřoval, byl by totéž učinil už před osmatřiceti lety."

I když nemůžeme stanovit žádný konkrétní čas pro konečné vítězství adventního hnutí, víme, že konec je velmi blízko. Poselství z roku 1888 pokračovalo několik let, než bylo definitivně odmítnuto a adventní lid se obrátil zpět do pouště. Přesný čas zná pouze Pán, ale dal nám znamení, podle nichž můžeme "poznat, kdy je blízko, dokonce stojí před dveřmi". Volání: "Hle, ženich přichází, vyjděte mu vstříc," by se již nemělo odkládat. Ve zvuku polnice, která hlásá evangelium a má probudit ostatek ke konečnému triumfu, by neměla být žádná nejistota. Naše srdce by se mělo rozechvát radostí z vědomí, že se blíží konec našeho putování na území nepřítele.

E. G. W. Výchova, 167 "Jako synové Izraele, putující pouští, obveselovali svou cestu hudbou posvátné písně, tak Bůh dnes vyzývá svůj lid, aby obveselil svůj poutnický život."

Je čas, aby putující adventní lid pozvedl hlavu, protože se naše vykoupení blíží. Vědomí, že konec cesty je na dosah, zrychlí naše tempo a naplní naše srdce radostí. Tato radost se podle proroka Izajáše projeví ve zpěvu, až se přiblížíme k nebeskému Kanaánu a vstoupíme do něj. **Izaiáš 35:10** " Hospodinovi zachránění se navrátí a na Sion přijdou s jásáním, s věčnou radostí na tvářích. Tehdy je přemůže radost a veselí; zármutek a úpění je opustí.

Jakmile Izrael dosáhl zaslíbené země, začal slavit Svátek stánků na památku svého vysvobození z egyptského otroctví a "na památku svého poutnického života na poušti".

Leviticus 23:33-34 ³³ Hospodin promluvil k Mojžíšovi: ³⁴ "Mluv k synům Izraele: Od patnáctého dne téhož sedmého měsíce bude po sedm dní trvat Hospodinův Svátek stánků.

39-43 ³⁹ Patnáctého dne sedmého měsíce, když shromáždíte úrodu země, tedy budete po sedm dní slavit Hospodinovu slavnost. Prvního dne bude den odpočinku, rovněž osmého dne bude den odpočinku. ⁴⁰ Prvního dne si vezmete ovoce citrusových stromů, palmové ratolesti, větve myrtových keřů a potočních vrb a po sedm dní se budete radovat před Hospodinem, svým Bohem. ⁴¹ Tuto Hospodinovu slavnost budete slavit sedm dní v roce - to je věčné ustanovení pro všechna vaše pokolení. Budete ji slavit v sedmém měsíci. ⁴² Po sedm dní budete bydlet ve stáncích. Všichni narození v Izraeli budou bydlet ve stáncích, ⁴³ aby vaši potomci věděli, že když jsem syny Izraele vyváděl z Egypta, nechal jsem je bydlet ve stanech. Já jsem Hospodin, váš Bůh."

Svátek stánků byl svátkem velkého veselí. Byla to oslava návratu domů a nikdy se neslavila v době, kdy byl Izrael v zajetí. Byl ustanoven, když se vrátili z Egypta do zaslíbené země, a znovu zaveden, když se vrátili z Babylonu.

E. G. W. DA 447 – 448 Svátek stánků byl posledním shromážděním v roce. Bůh si přál, aby se lidé v této době zamýšleli nad jeho dobrotou a milosrdenstvím. Staral se o celou zemi a žehnal jí. Bděl nad ní dnem i nocí. Sesílal jí déšť i sluneční paprsky, aby mohla plodit... Slavnost byla nejen poděkováním za úrodu, ale také vzpomínkou na to, jak se Bůh staral o Izrael na poušti... Věřící slavili svátek duchovními zpěvy a děkovnými modlitbami. Krátce před slavností byl Den smíření. Lidé vyznali své hříchy bylo jim oznámeno, že jsou smířeni s Bohem. Byli tedy připraveni k radostným oslavám. Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, znělo vítězně. Žalm 106:1. Zpěv doprovázel i nejrůznější hudební nástroje a všude se ozývalo „hosana“. Všeobecná radost vrcholila v chrámě.

Dalším důvodem velké radosti při této příležitosti bylo to, že tento svátek následoval po slavnostním Dni smíření, kdy byly vyznané a odpuštěné hříchy lidu vymazány a tím byla Svatyně očistěna. Prvního dne sedmého měsíce začínalo Troubení na polnice známé jako "hlasitá Boží výzva k pokání". Oznamovalo celému Izraeli, že se přiblížil Den soudu, a pokud nebudou jejich hříchy vyznány a odpuštěny, budou navždy vyloučeni z Božího lidu. Těchto deset dní, včetně Dne smíření, bylo známo jako "deset dní pokání". Tuto dobu strávili na modlitbách a vyznávali své hříchy, aby se připravili na přijetí "pečetě života" a aby jejich jména zůstala zapsána v rejstříku jmen Izraele. Závěrečné hodiny Dne smíření považovali za čas obdržení pečetě.

E.G. W. PP. 540 "Svátek byl především příležitostí k radosti. Konal se těsně po velkém Dni smíření, kdy bylo dáno ujištění, že na jejich nepravost již nebude pamatováno. Smíření s Bohem, nyní před něj předstoupili, aby uznali Jeho dobrotu a chválili Ho za Jeho milosrdenství. Práce při žních skončila a námaha nového roku ještě nezačala. Lidé byli osvobozeni od starostí a mohli se oddat posvátné radosti, které jim tyto události přinesly."

Během svátku existoval ještě další důvod k radosti. Právě byla sklizena velká úroda roku a proto se mu také říkalo "svátek sběru". V tomto ohledu odpovídal našemu Dni díkůvzdání.

E. G. W. PP. 540 "V sedmém měsíci nastal Svátek stánků, neboli shromáždění. Tento svátek byl uznáním Boží štědrosti v podobě produktů ze sadu, olivového háje a vinice. Bylo to vrcholné slavnostní shromáždění roku. Země vydala svou úrodu, úroda byla shromážděna do sýpek, ovoce, olej a víno byly uskladněny, prvotiny byly uschovány a nyní lid přišel s díkůvzdáním Bohu, který mu takto bohatě požehnal."

Události bohoslužeb v Den smíření za levitského kněžství, byly předobrazem pro celý plán spasení. Předznamenávaly smrt Krista, jako Božího Beránka a jeho službu, jako velkého Velekněze v Nebeské svatyni. Naplnění předobrazu musí přijít v přesném pořadí, jako předobraz.

Celoroční svátky byly rozděleny do dvou skupin, jedna na začátku a druhá na konci roku, neboli v době jarní a podzimní sklizně. Bohoslužby začínaly velikonoce čtrnáctého dne prvního měsíce, po nichž následovalo mávání snopem prvních plodů a týdny žní, kdy se sklízela první úroda roku. Letnice byly děkovnou slavností po sklizni rané úrody.

Následující měsíce roku byly obdobím sucha, kdy se sklízelo jen málo ovoce. Velká sklizeň přišla na podzim a v souvislosti s ní se odehrávalo Troubení na polnice, desetidenní pokání, Den smíření a Svátek stánků. Poté, co byly prvotiny vyhrazeny a věnovány službám Svatyně, byla sklizena velká úroda a pak přišla velká děkovná slavnost shromáždění. Viz.

Deuteronomy 26:1-11

Leviticus 23:10–12 ¹⁰ "Mluv k synům Izraele: Až přijdete do země, kterou vám dávám, a budete sklízet její obilí, přineste první snop své sklizně ke knězi. ¹¹ Kněz pak ten snop pozvedne před Hospodinem, abyste došli zalíbení; pozvedne jej v den následující po sobotě. ¹² V den pozvedání vašeho snopu připravíte Hospodinu jako zápalnou oběť ročního beránka bez vady.

Tyto dvě slavnosti byly předobrazem událostí, které se naplnily v životě a díle Ježíše Krista. Naplnění předobrazu začalo Jeho smrtí, když byl obětován jako velikonoční Beránek. Poté následovalo Jeho vzkříšení. Pak přišlo, můžeme říci, vyhrazení, nebo zapečetění dvanácti apoštolů jako snopů prvních plodů rané žně, kterou přineslo hlásání evangelia. Pak přišel raný déšť Ducha svatého a prvotní sklizeň zachráněných lidí, kteří přijali Krista, jako svého Vykupitele, což začalo v den Letnic a trvalo téměř tři století. Historik Gibbon odhadl, že do konce prvního století se obrátilo více, než pět milionů lidí. "Odpadnutí" přineslo duchovní sucho středověku, neboli doby temna, kdy bylo možné jen sbírat plody evangelia. Dva svědkové museli prorokovat "oděni do pytlůviny".

Zjevení 11:3 Zmocním ale dva své svědky, kteří budou prorokovat tisíc dvě stě šedesát dní, oblečení pytlůvinou."

Den smíření, nebo soudu, který začal na konci 2300 let, byl světu oznámen desetiletým hlásáním poselství, které znělo jako polnice a předcházelo rok 1844. Troubení na polnice bude mít další uplatnění v Boží hlasité výzvě k pokání, která probudí laodicejskou církev těsně před koncem doby milosti.

Joel 2:1-3 ¹ Ať na Sionu troubí polnice, na mé svaté hoře poplach vyhlase! Všichni obyvatelé země ať se třesou, neboť přichází Hospodinův den! Ano, blíží se ² temný a chmurný den, den

zahalený soumrakem! Jako se úsvit rozlévá po horách, blíží se veliká a mocná armáda, jaká odpradávná nikdy nebyla a navěky už nebude žádná podobná: ³ Před nimi šířající oheň, za nimi plamen plápolá. Před nimi zem jak zahrada Eden, za nimi zpustošená pustina - uniknout není kam!

Izaiáš 58:1 Křič z plna hrdla, ze všech sil, pozvedni hlas jako polnici. Ohlas mému lidu jeho provinění, domu Jákobovu jeho hřích

Před vylitím pozdního deště, který způsobí dozrání závěrečné celosvětové sklizně, bude zapečetěno 144 000 snopů prvotín po dvanácti skupinách.

Zjevení 7:1-4 ¹ Potom jsem uviděl čtyři anděly, kteří stáli ve čtyřech koutech země a drželi čtyři zemské větry, aby vítr nevál na zem ani na moře ani na žádný strom. ² Spatřil jsem také jiného anděla, který vystupoval od východu slunce a měl pečeti živého Boha. Ten zavolal mocným hlasem na ty čtyři anděly, jimž bylo dáno, aby škodili zemi a moři: ³ "Neškodte zemi ani moři ani stromům, dokud neoznačíme služebníky našeho Boha na jejich čelech!" ⁴ A slyšel jsem počet označených: sto čtyřiačtyřicet tisíc jich bylo označeno ze všech pokolení synů Izraele:

Zjevení 14:3 Zpívali jakoby novou píseň před trůnem a před těmi čtyřmi bytostmi i před těmi starci. Tu píseň se nikdo nemohl naučit, jen těch sto čtyřiačtyřicet tisíc vykoupených ze země.

V důsledku zkušenosti z horní místnosti je 144 000 zapečetěno pro království a čisté roucho Kristovy spravedlnosti je vloženo na zkoušené, pokoušené, věrné Boží děti. Opovrhovaný ostatek je oděn do slavnostního roucha, které již nikdy nebude poskvrněno zkažeností světa.

E. G. W. PK. Proroci a Králové 591. Když Boží lid před Pánem zkoumá své nitro a prosí o čistotu srdce, je dán příkaz: "Odejmi špinavé roucho" a zaznívají povzbudivá slova: "Hle, já jsem způsobil, že tvá nepravost od tebe odejde, a obléknu tě do jiného šatu." Zachariáš 3,4. Neposkvrněné roucho Kristovy spravedlnosti je oblečeno na zkoušené, pokoušené a věrné Boží děti. Opovrhovaný ostatek je oděn do slavnostního roucha, které už nikdy nebude poskvrněno zkažeností světa. Jejich jména jsou uchována v Beránkově knize života, zapsána mezi věrné všech věků. Odolali svodům podvodníka, od své věrnosti se nenechali odvrátit dračím řevem. Nyní jsou navždy chráněni před nástrahami pokušitele. Jejich hřichy jsou přeneseny na původce hřichu. Na jejich hlavy je vložena koruna spravedlnosti.

E. G. W. T5 214. Když budou zabezpečeni pro Boží království a bude jim možno svěřit moc Ducha svatého "bez omezení", "pak na ně dopadne pozdní dešť, jako dopadl na učedníky v den Letnic raný dešť".

Během pozdního deště, který bude "mnohem hojnější než raný dešť", vydá 144 000 lidí hlasité volání, které povolá Boží lid z Babylonu a tím shromáždí poslední úrodu evangelia na celém světě. Bude to obrovský zástup, který nelze spočítat, ze všech národů, kmenů, lidí a jazyků". (Viz Zj 7,9-17; 14,6-14; 18,1-5; G. C. 390, 611, 612.): K., 188, 189, 376-378.)

Apoštol Jan viděl v knize Zjevení vykoupené v nebeském Kanaánu, jak "oděni bílým rouchem a s palmami v rukou" slaví Svátek stánků. Tím se předobraz naplnil. Je to velká oslava příchodu domů po konečném vysvobození z otroctví hřichu a pozemské pouti. Jejich

hříchy byly vymazány z Knih záznamů a jejich jména byla zachována v Knize života. Celý vesmír se připojuje k oslavě největšího svátku díkůvzdání všech věků.

E. G. W. PP 541. "Svátek stánků byl nejen vzpomínka na minulé vysvobození z Egyptského zajetí a vstupu do zaslíbené země, ale poukazoval i na ten velký den celosvětové žně, kdy Pán žně vyše své žence, aby shromáždili koukol do snopů pro oheň a pšenici shromáždili do své sípky." . . . A všechny hlasy v celém vesmíru se spojí v radostné chvále Boha. . . Izraelský lid chválil Boha o Svátku stánků, když si připomínal jeho milosrdenství při vysvobození z egyptského otroctví a jeho něžnou péči o ně během jejich poutnického života na poušti. Radovali se také z vědomí odpuštění a přijetí skrze právě skončenou bohoslužbu Dne smíření. Až však budou vykoupení Hospodinem bezpečně shromážděni v nebeském Kanaánu - navždy vysvobození z otroctví prokletí, pod nímž "celé tvorstvo sténá a společně se trápí v bolestech až do této chvíle" - se budou radovat nevýslovnou radostí. Kristovo velké dílo vykoupení za lidi bude tehdy dokonáno a jejich hříchy budou navždy smazány."

Můžeme si živě představit, jak ta velká oslava vítězství Božího lidu začne triumfálním průvodem, neboli průvodem vítězství, kdy Kristus povede vykoupené ve dvanácti národech perlovými branami do nebeského města. Zlaté ulice budou lemovány návštěvníky z nepadlých světů, aby přivítali doma ty, kteří zvítězili ve velkém boji s kdysi mocným Luciferem a jeho zástupy. Pán Ježíš přivede spasené národy do trůnního sálu a představí je s nesmírnou radostí našemu nebeskému "Otcí ". Poté se bude konat Beránkova svatba a svatební večeře.

144 000 spasených, kteří prošli vítězně nejhorším soužením v dějinách lidstva bude hrát nepochybně důležitou úlohu, protože "opásání ke svaté službě", jako "nejvznešenější z vykoupeného zástupu, který stojí před trůnem Boha a Beránka", mají sloužit jako úředníci ve vládě nebeského království. (Viz; 14,1-5; A. A., 591; Svazek 5,215; E. W., 19).

Zjevení 3:21 Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na mém trůnu, jako jsem i já zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůnu.

E. G. W. 5T 215 V tomto životě jsme vystaveni těžkým zkouškám a musíme přinášet velké oběti, ale Kristův pokoj je nám odměnou. Dnes nacházíme tak málo sebezapírání, tak málo ochoty trpět pro Krista, že kříž téměř zcela upadl v zapomenutí. Chceme-li jako vítězové sedět na Jeho trůnu, pak musíme také být účastníky Jeho utrpení. Dokud si volíme lehkou cestu tím, že uspokojujeme pouze své potřeby a bojíme se sebezapírání, naše víra nebude nikdy pevná a my neokusíme Ježíšův pokoj, ani radost, která přichází z vědomě získaného vítězství. Nejvznešenější ze zástupu vykoupených, kteří stojí v bílém rouchu před trůnem Božím a Beránkovým, byli zkoušeni v boji přemáhání, neboť přišli z velikého soužení. Ti, kteří se raději přizpůsobují okolnostem, místo aby se účastnili tohoto boje, nebudou vědět, jak mají obstát v onen den, kdy se každá duše octne v úzkosti.

Vzhledem ke zkušenosti poslední generace, která žije v laodicejské poušti hříchu a jejich úplnému vítězství skrze Krista, které vyústí v pečeť Božího schválení a pozdní dešť, a vzhledem k jejich víře a věrnosti v době Jákobova soužení se 144 000 spasených svatých bude obzvláště těšit z oslavy díkůvzdání při příchodu domů a povede zpěv písně Mojžíšovy a Beránkovy.

Právě radostné očekávání této velké oslavy, až budou vykoupení shromážděni do nebeského Kanaánu, vyvolává trojí doxologii z páté kapitoly Zjevení. Začíná písní cherubínů a

čtyřiaadvaceti starců kolem Jehovova trůnu, a pak nesčetné zástupy andělů s jejich písní chvály Beránkovi, nakonec propukne v mohutný chór chvály Bohu a Beránkovi, na němž se podílí každé stvoření ve vesmíru. Píseň o Kalvárii bude znít celým stvořením s větším a ještě větším významem a nadšením, jak budou plynout věčné věky, a nikdy nezestárne a nikdy, nikdy nezemře.